

סמי דייוויס:

„באתי להופיע לפני חיילינו הגיבורים!“

קראתי במדור של פנינה רוזנבלום, באחד הצהרונים, כי החוויה הכי מסעירה שעברה על סמי דייוויס ג'ונר בארצו לקדושה, היתה נסיעתו לביירות. שם, ורק שם, הבינו לראשונה בחייו את משמעות הקיום של העם היהודי. אז או שאני מטומטמת או שהוא מטומטם או שאתם יודעים מל מטומטם. אני פגשתי את סמי דייוויס במלון „הילטון“ בתל-אביב, קצת שתוי, קצת מזוע בתוך חליפת הגאברדין השחורה שלו, קצת דומע בעינו האחת. שאלתי אותו:

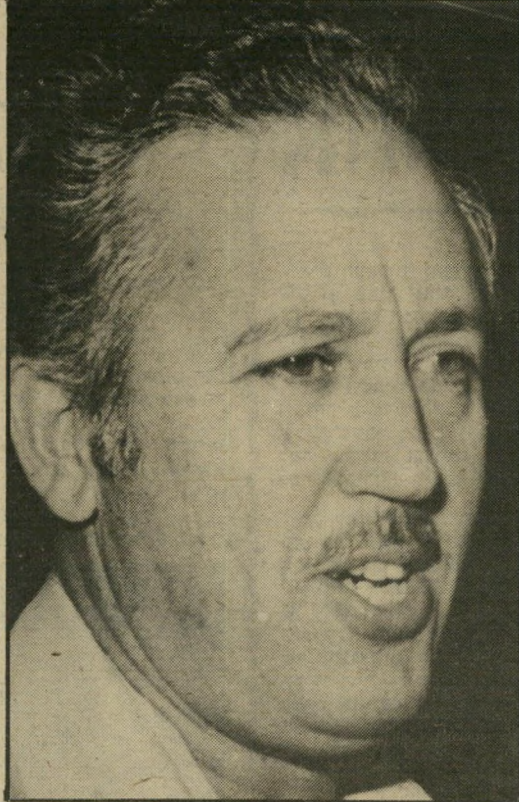
● **סמי, למה אתה בא אלינו רק כשאנחנו בצרות? למה לא תבוא פעם בשמחות?**

אני מאוד מתרגש מהשאלה שלך. באמת אני מאוד מתרגש. אני רוצה להגיד לך, שאני רואה פה את כל הבר-חורים האלה, הנפלאים, הפצועים האלה, ואני בוכה. ממש בוכה. ביטלתי המון הופעות בלאס-אנג'לס בשביל לבוא לפה ולהופיע לפני חיילינו הגיבורים.

● **חיילינו?**

כן, חיילינו! אני מרגיש שכולנו עם אחד, שהחיילים של צבא-ההגנה לישראל הם החיילים שלי. אחרי הכל, אנחנו בני עם אחד, לא?

● **אז אולי נגיים אותן להוויזורים.**

גד יעקובי:

„לפי דעתי הכנסת לא צריכה לצאת לפגרה!“

יש מילחמה, אין מילחמה, חברי-הכנסת יוצאים לשגרת הקיץ שלהם. בעל-מפעל שמיפעל נתון בצרות היה בוודאי דוחה את חופשת-הקיץ עד אשר יתקן את הניתן לתיקון, אך חברי-הכנסת כנראה לא צריכים לדאוג למיפעל שלהם. אחרי הכל, מאז הפכה אגודת ישראל לחלק אינטגרלי של הקואליציה, יכולים חברי-הכנסת להגיד בשקט, „אלוהים גדול“ ולסמוך עליו שיסדר בשבילם את העניינים. פניתי לחברי-הכנסת גד יעקבי, יושב-ראש ועדת-הכלכלה של הכנסת, ושאלתי אותו:

● **האם צריכה לדעתך הכנסת לצאת לפגרה בקיץ הזה?**

למעשה הכנסת כמעט שלא תהיה בפגרה. אני מעריך שלפחות אחת לשבוע תתכנס המליאה, על-פי דרישת שלושים חברי כנסת או על-פי דרישת הממשלה. הוועדות כולן יפעלו בתקופת הפגרה. בכל השנים הקודמות היה רק לוועדת-הכספים היתר לעבוד. השנה יהיו היתרים לכל הוועדות. אני בעצמי מתכוון לכנס את ועדת-הכלכלה כל שבוע. אני חושב שבמתכונת הזאת של התכנסות הכנסת פעם בשבוע, הכנסת בעצם מתפקדת כרגיל.

● **לא הכנתי מדברך אם אתה בעד או נגד היציאה לפגרה.**

לפי דעתי האישית, הכנסת היתה צריכה להמשיך בעבורי דתה הרגילה עד לסיום מצב המילחמה.

יעקב גילעד:

„בנוזין ויהודית רביץ זה כל מה שיש לי!“

יש לחקק חדש, „בנוזין“. השירים שלה רצים ברדיו בקצב של אחד לשעה. המפיק שלה, יעקב גילעד אינו פנים חדשות. גילעד ידוע כתמלילן וכמנהלה האישי של הזמרת יהודית רביץ. בפעם הראשונה בקאריירה שלו הוא מתפקד גם כמפיק בלעדי. הימים הם ימי מילחמה ו„בנוזין“ הוציאה תקליט חדש. שאלתי את המפיק:

● **האם זהו הזמן המתאים להוציא תקליט חדש של להקה חדשה?**

לפי התיכנון, התקליט היה צריך לצאת ביולי. קרה מה שקרה והחלטנו לעכב, ואז חשבנו ואמרנו: למה לעכב? נוציא בלי חגיגות. אין טעם לעצור את המכונות. והנה, אחרי ארבעה ימים שהתקליט בשוק, הוא נמצא במקום הרביעי מבחינת רבייה-מכר. סימן שהשיקול שלנו להוציא כעת הצליח.

● **מה ההבדל בין תפקידך כמנהל אישי ליהודית רביץ ובין היותך מפיק של „בנוזין“?**

מנהל זה אדם העוסק בבעיות אדמיניסטרטיביות ומפיק הוא איש המעורר, מדרבן ומעורב בצד האמנותי. עם יחידית לא הייתי מעורב מוסיקלית, אך הייתי מעורב בדיר-בון. עם בנוזין ישמתי את כל מה שלמדתי עם יהודית, וזהו הפעם הראשונה שאני ממלא את כל הפונקציות האלה.

● **מה הקשר של יהודית רביץ ו„בנוזין“?**

בשלביו העבודה של ההפקה המוסיקאלית היינו זקוקים למוסיקאי מיקצועי שיעבוד עם תווים וכאן היא נכנסה לתמונה. היא היתה שותפה לעיבודים, הדריכה בשירה והיתה בעצם מנהלת-ההפקה המוסיקלית של בנוזין. לדעתי העבודה עם בנוזין נתנה לגיטימציה לכל מיני דברים ש-קיימים בה, והיוותה סימ-דרך לדברים שתעשה בעצמה לסיגנון מוסיקאלי חדש. כמנהל אישי שלה אני ממש מאו-שר מזה שהיא לוקחת על עצמה תחומי אחריות, מעבר להלחנה וביצוע.

● **מה אתה הכי אוהב בהקת „בנוזין“?**

את חוסר הסנסיציוניות שלהם, חוסר המודעות לגימיקים וחוסר המודעות ליהסיציבור. קשה לי להלביש אותם, קשה לי להזיז אותם. הם מתלבשים כמו שהם מרגישים, ובכל המילחמות איתי הם מנצחים והם צודקים. הם לא יוד-עים למכור את עצמם ואני אוהב את זה. אני אוהב את זה גם ביהודית, זה משהו שיש למישהו שלא בא מתל-אביב.

● **אתה אוהב אותם?**

בנוזין ויהודית זה כל מה שיש לי. קודם כל חשובים לי יחסי-אנוש בעבודה. היו לי נסיונות עם אנשים אחרים, זה לא הלך. לא יכולתי להרגיש זוגה ולהרוויח כסף. חשוב לי להיות חבר. אני עובד רק על בסיס של חברות.